

A futballklubok képzési kártérítést kérhetnek az általuk képzett fiatal játékosokért, ha ezek a játékosok az első hivatásos játékosként valamely másik tagállam klubjával kívánják megkötni

E kártérítés összegét a klubok által viselt azon költségek figyelembevételével kell meghatározni, amelyeket azok mind a jövőbeli hivatalos játékosoknak, mind pedig azoknak a képzésére fordítanak, akik végül mégsem válnak hivatásos labdarúgóvá

A charte du football professionnel de la Fédération française de football (a francia labdarúgó szövetség hivatásos labdarúgó chartája; a továbbiakban: charta)¹ tartalmazza a futballjátékosok munkaviszonyára alkalmazandó szabályokat Franciaországban. A charta szerint utánpótlás-játékosok (joueurs „espoir”) azok a 16–22 éves játékosok, akik valamely hivatásos klubnál tanulójátékosokként, határozott idejű szerződés alapján állnak alkalmazásban. A charta az utánpótlás-játékosokat arra kötelezi, hogy a képzésük végén – ha a képző klub őket arra felszólítja – az első hivatásos játékosként az első hivatásos játékosként ezzel a klubbal kössék meg.

1997-ben Olivier Bernard az Olympique Lyonnais-val három időre szóló utánpótlásjátékos-szerződést kötött. Ezen szerződés lejáratának időpontja előtt az Olympique Lyonnais egy éves időtartamra hivatásos játékosként szerződés megkötésére tett ajánlatot számára. Olivier Bernard megtagadta az említett szerződés megkötését, és hivatásos játékosként szerződést kötött a Newcastle United FC nevű angol futballklubbal.

Az Olympique Lyonnais ezt követően bírósági eljárást indított annak érdekében, hogy Olivier Bernard-t és a Newcastle United FC-t egyetemlegesen kötelezzék 53 357,16 euró megfizetésére kártérítés címén, amely összeg megegyezik azzal a díjazással, amelyet ez a játékos egy év alatt akkor kapott volna, ha az Olympique Lyonnais ajánlata szerinti szerződést megköti².

Az ügyben végső fokon eljáró Cour de cassation azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a munkavállalók szabad mozgásának elve nem tiltja-e meg, hogy a képző klubok az utánpótlás-játékosokat megakadályozzák abban, hogy visszatartsák attól, hogy valamely másik tagállam futballklubjával hivatásos játékosként szerződést kössenek, amennyiben az ilyen szerződés megkötése kártérítés fizetésére való kötelezést vonhat maga után.

A Bíróság először is kifejti, hogy Olivier Bernard munkaviszonya gazdasági tevékenységnek minősül, ezért az uniós jog hatálya alá tartozik. A Bíróság ehhez hasonlóan megállapítja, hogy a charta kollektív szerződés jelleggel rendelkezik, amely a keresőtevékenység kollektív szabályozására irányul, ezért az szintén az uniós jog hatálya alá tartozik.

A Bíróság megállapítja továbbá, hogy a vizsgált szabályozás, amely szerint az utánpótlás-játékos a képzési időszakának végén az első hivatásos játékosként szerződését – kártérítés terhe mellett – az őt képző klubbal köteles megkötni, visszatarthatja ezt a játékost a szabad mozgáshoz való jogának

¹ A chartának az alapügy tényállása időpontjában hatályos szövege.

² Ebben az időben a charta nem tartalmazott a képző klubot megillető kártérítésre vonatkozó szabályozást arra az esetre, ha a játékos a képzés végén megtagadta a hivatásos játékosként szerződés kötését ezzel a klubbal. Ilyen esetben azonban a képző klub a code du travail français (francia munka törvénykönyve) alapján a chartából eredő szerződéses kötelezettségek megszüntetése miatt keresetet nyújthat be az utánpótlás-játékos ellen annak érdekében, hogy az említett játékost arra kötelezzék, hogy a klub számára kártérítést fizessen.

gyakorlásától. Következésképpen **ez a szabályozás a munkavállalók szabad mozgása korlátozásának minősül.**

A Bíróság azonban a Bosman-ügyben hozott ítéletben³ már megállapította, hogy tekintettel a sporttevékenységekre – különösen a futballnak – az Unión belüli számottevő társadalmi jelentőségére, el kell ismerni a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzéséből álló célkitűzések jogszerűségét.

Annak megvizsgálása érdekében, hogy az e játékosok szabad mozgáshoz való jogát korlátozó rendszer alkalmas-e az említett cél megvalósításának biztosítására, és nem lép-e túl az annak megvalósításához szükséges mértéken, figyelembe kell venni általában a sport és különösen a futball sajátos jellemzőit, valamint az utóbbiak társadalmi és nevelési funkcióit.

A Bíróság szerint a futballklubokra a tehetségek felkutatása és a fiatal játékosok képzésének biztosítása vonatkozásában ösztönzően hat a képzési kártérítésre való jogosultság lehetősége.

A Bíróság ebben a vonatkozásban kifejti, hogy főszabály szerint a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél igazolhatja azt a rendszert, amely képzési kártérítés fizetését írja elő abban az esetben, ha a fiatal játékos a képzése végén az őt képző klubtól különböző klubbal köt hivatásos játékos szerződést. Az ilyen rendszernek azonban ténylegesen alkalmasnak kell lennie az említett cél elérésére, és e célra tekintettel arányosnak kell lennie, figyelembe véve a klubok által viselt azon költségeket, amelyeket azok mind a jövőbeli hivatalos játékosoknak, mind pedig azoknak a képzésére fordítanak, akik végül mégsem válnak hivatásos labdarúgóvá.

Ebből következően a munkavállalók szabad mozgásának elvével nem ellentétes az a rendszer, amely a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzése mint cél megvalósítása érdekében biztosítja a képző klub kártalanítását abban az esetben, ha a fiatal játékos a képzési időszaka végén másik tagállam klubjával köt hivatásos játékos szerződést, feltéve hogy ez a rendszer alkalmas az említett cél megvalósítására, és nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

Az alapügyben szereplő francia szabályozást illetően a Bíróság rámutat, hogy az alapján a képző klub számára nem a képzési kártérítést kell megfizetni, hanem azt a kártérítést, amelyre az érintett játékos a szerződéses kötelezettségei megsértése miatt köteles, és amelynek összege független a képző klub részéről ténylegesen felmerült költségektől. Ugyanis, a kártérítést nem a képző klub részéről felmerült képzési költségek, hanem az e klub által elszenvedett teljes kár alapján számították. Így a Bíróság megállapítja, hogy **a francia szabályozás túllépett azon a mértéken, amely a fiatal játékosok felvételének és képzésének ösztönzéséhez, valamint e tevékenységek finanszírozásához szükséges.**

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítéletek kihirdetése során készülő képfelvételek a következő oldalon érhetők el: "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

³ A C-415/93. sz. Bosman-ügyben 1995. december 15-én hozott ítélet.